

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2023 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. po przeprowadzeniu dochodzenia na skutek zawiadomienia W. W. w sprawie możliwości popełnienia przez r.pr. S. K. przewinienia dyscyplinarnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. z 2020 r. poz. 75) umorzyła – wobec braku czynu – dochodzenie w sprawie zachowań radcy prawnego S. K. polegających na tym, że: w okresie od 1 kwietnia 2016 roku do dnia 5 kwietnia 2018 roku kierował gróźby karalne oraz pomówienia pod adresem W. W., nierzetelnie przygotował uzasadnienie do oświadczenia o rozwiązanie umowy o pracę w imieniu swojego Mocodawcy (Spółdzielni Mieszkaniowej (...)), utożsamiał interes Mocodawcy z interesem członków organów Mocodawcy, niesumienne i nierzetelnie wykonywał czynności zawodowe oraz działał na szkodę swojego Mocodawcy w związku z przygotowaniem i prowadzeniem Walnego Zgromadzenia Mocodawcy i przygotowywaniem opinii prawnych, tj. naruszenia art. 6, art. 7 ust. 3, art. 12 ust. 1, art. 25 ust. 1, art. 38 ust. 1, 5, 6 i 7 oraz art. 42 ust. 1 pkt 1) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej także: „k.e.r.p.”) w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2022.1166 t.j. ze zm., dalej: „u.r.p.”), stanowiących zachowania sprzeczne z prawem oraz naruszenie obowiązków zawodowych.

Postępowanie było prowadzone wskutek skargi W. W. z dnia 19 listopada 2018 r., w którym pierwotnie Postanowieniem z dnia 21.03.2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie, co skarżący zaskarżył. Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. uchylił decyzję Zastępcy Rzecznika jako przedwczesną.

Sąd uznał, iż materiał dowodowy w sprawie jest niewystarczający i nakazał w szczególności: wezwać skarżącego do dostarczenia adekwatnych w sprawie dokumentów oraz danych świadków, o których przesłuchanie skarżący wnioskował, przesłuchać skarżącego, a także wezwać radcę prawnego S. K. do zajęcia stanowiska w sprawie w trybie § 15 ust. 4 uchwały (...).

Po przeprowadzeniu postępowania i uzupełnieniu materiału dowodowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, iż w sprawie nie ma czynu i umorzył postępowanie. Z decyzją tą nie zgodził się skarżący, który w odwołaniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 410 KPK w związku z art. 7 KPK poprzez wadliwe przyjęcie, iż zeznania świadków nie są wiarygodne z uwagi na ich zbieżność z zarzutami skargi, a nadto naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 KPK poprzez sporządzenie uzasadnienia postanowienia bez zachowania wymogów, w szczególności poprzez zaniechanie podania faktów uznanych przez sąd za nieudowodnione oraz zdyskredytowanie dowodów z wyjaśnień świadków skarżącego w sposób lakoniczny, tj. stwierdzenia, iż są stronicze.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela ocenę zachowania radcy prawnego S. K. dokonaną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i również nie dopatruje się w tych zachowaniach cech przewinień dyscyplinarnych. Przede wszystkim zaś, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie zauważa uchybień zarzucanych przez skarżącego postanowieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

W skardze z dnia 19 listopada 2018 r. skarżący twierdził, że radca prawny S. K. swoim zachowaniem naruszył godność zawodu radcy prawnego, podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego oraz wykonywał czynności zawodowe w sposób niesumienne i nierzetelny. Według skarżącego, radca prawny S. K. miał dopuścić się naruszenia art. 6, art. 7 ust. 3, art. 12 ust. 1, art. 25 ust. 1, art. 38 ust. 1, 5, 6 i 7 oraz art. 42 ust. 1 pkt 1) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej (...)) w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm., dalej: „u.r.p.”) poprzez kierowanie gróźb karalnych oraz pomówień pod adresem skarżącego W. W., nierzetelne

przygotowywanie uzasadnienia do oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w imieniu swojego Mocodawcy (Spółdzielni Mieszkaniowej (...)), utożsamianie interesu Mocodawcy z interesem członków organów Mocodawcy, niesumienne i nierzetelne wykonywanie czynności zawodowych oraz działanie na szkodę swojego Mocodawcy w związku z przygotowaniem i prowadzeniem Walnego Zgromadzenia Mocodawcy oraz przygotowywaniem opinii prawnych.

W zakresie kierowania przez radcę prawnego S. K. wobec skarżącego gróźb karalnych skarżący wskazał, iż miało to mieć miejsce w czasie spotkania skarżącego z Prezesem SM (...), kiedy to poinformowano skarżącego o podstawach dyscyplinarnego zwolnienia z pracy z uwagi na podejrzenia wyrządzenia Spółdzielni szkody przekraczającej 300 tys. zł. W tym zakresie radca prawny S. K. miał sformułować gróźbę „wysłania zawiadomienia do prokuratora”, którą skarżący odczytał jako próbę zastraszenia. Skarżący wyjaśnił przy tym, iż sprawa była rozpoznawana przez Sąd Pracy, który stwierdził, iż Spółdzielnia niezasadnie rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia i zasądził odszkodowanie. W zakresie kierowanych gróźb przez radcę prawnego S. K. skarżący złożył stosowne zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, a sprawa na dzień składania skargi była prowadzona przez KP R.. Radca prawny S. K. zeznając tam jako świadek miał potwierdzić przebieg zdarzenia opisany przez skarżącego. W zakresie nierzetelnego wykonywania obowiązków i działania na szkodę Klienta, skarżący wskazał, iż radca prawny S. K. z błędami merytorycznymi i ortograficznymi przygotował wraz z innym radcą prawnym uzasadnienie do dyscyplinarnego zwolnienia z pracy skarżącego. W opinii skarżącego pismo było sformułowane niechlujnie, a błędy w dokumencie spowodowały narażenie Spółdzielni na „śmieszność” w Sądzie i poniesienie kosztów związanych z przegranym procesem. W zakresie nieprawidłowości w przebiegu Walnego Zgromadzenia Spółdzielni z dnia 5 kwietnia 2018 r. i działania na szkodę Klienta, skarżący wskazał, iż radca prawny S. K. „zawłaszczył” oryginały wniosków złożonych przez mieszkańców dot. rozszerzenia porządku obrad Zgromadzenia, a następnie odmówił ich wydania nowo wybranemu Prezesowi i członkom SM; „wyniósł” wnioski o odwołanie członków Rady Nadzorczej wraz z uzasadnieniem i listą wnioskodawców oraz projekty uchwał, które miały być podejmowane na WZ poza siedzibę SM i odmówił ich wydania, działając na zlecenie byłego Prezesa SM, powodując destabilizację spółdzielni, a także uniemożliwił ocenę, czy WZ zostało prawidłowowołane; celowo i z premedytacją nie zapanował nad chaosem w trakcie tego WZ. W związku z nieprawidłowościami na WZ został złożony pozew o uchylenie względnie stwierdzenie nieistnienia uchwał tego WZ. W zakresie wydawania sprzecznych opinii prawnych, skarżący wskazał, iż takie opinie były wydawane przez radcę prawnego S. K. i jeszcze jednego radcę prawnego dla jednego Klienta – Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w sprawie z powództwa skarżącego o niezgodne z prawem rozwiązanie z nim umowy o pracę. Nadto skarżący zarzucił, iż radca prawny S. K. brał czynny udział w pomówieniach radcy prawnego M. K..

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy i prowadzenia postępowania Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwwała skarżącego do nadesłania adekwatnych dokumentów w sprawie oraz do stawienia się na przesłuchanie w charakterze świadka, zaś radcę prawnego do złożenia wyjaśnień. Skarżący podtrzymał swoje zarzuty, zaś radca prawny złożył pismo z dnia 5 marca 2020 r. W piśmie tym zaprzeczył, aby formułował wobec skarżącego gróźby karalne i wskazał, cytując zeznanie J. C. z postępowania przed Sądem Pracy, iż Kancelaria opiniowała jedynie rozwiązanie umowy o pracę ze skarżącym, jednak samego dokumentu nie sporządzała. Radca prawny S. K. wskazał także, iż ówczesne władze Spółdzielni, bazując na dokumentach lustracyjnych, miały podstawy do twierdzenia, iż skarżący [jako Prezes Zarządu Spółdzielni] przekroczył uprawnienia i naraził Spółdzielnię na znaczną szkodę, i tym samym do zwolnienia go dyscyplinarnie. Dodatkowo radca prawny S. K. wyjaśnił, iż na dzień składania pisemnych wyjaśnień, nie miał wiedzy, aby wobec niego toczyło się w tym zakresie jakiegokolwiek postępowanie karne. Odnośnie zarzutów formułowanych przez skarżącego w związku z organizacją obrad Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Członków Spółdzielni z dnia 05.04.2018 r., radca prawny S. K. odpierając zarzut zawłaszczenia dokumentów wskazał, iż decyzją Zarządu Spółdzielni, podpartą uchwałą Rady Nadzorczej, przedmiotowe dokumenty zostały zdeponowane w depozycie notarialnym. Na tę okoliczność radca prawny S. K. dołączył protokół przyjęcia dokumentów do Kancelarii Notarialnej z dnia 30 kwietnia 2018 r. Radca prawny S. K. wskazał także, iż dokumenty, których „zawłaszczenie” zarzucał mu skarżący, zawierały dane osobowe członków Spółdzielni, a członkowie ci żądali od Zarządu Spółdzielni nieujawniania ich danych. Odnośnie zarzutu „niezapanowania nad powstałym chaosem” na Walnym Zgromadzeniu Członków Spółdzielni w dniu 05.04.2018 r. radca prawny S. K. wskazał, iż nie jest członkiem żadnego z organów

Spółdzielni, którzy prowadzili to Zgromadzenie, a jego rolą jako radcy prawnego było jedynie udzielanie informacji prawnych na żądanie bądź to członkom Spółdzielni bądź to członkom organów Spółdzielni. Odnośnie zarzutów nieprawidłowego otwarcia obrad Zgromadzenia, niedopuszczenia do głosu członków Rady Nadzorczej, których odwołanie było w porządku obrad Zgromadzenia, radca prawny S. K. wskazał, iż nie posiadał jako radca prawny uprawnienia do powyższych czynności i jednocześnie wskazał, iż czynności takie podejmowały osoby uprawnione według statutu Spółdzielni. Na potwierdzenie powyższego powołał się na protokół z przebiegu obrad Zgromadzenia. Radca prawny S. K. podał także, iż Zarząd Spółdzielni złożył zawiadomienie przeciwko skarżącemu do Prokuratury. Postępowanie toczyło się w kierunku przekroczenia uprawnień i doprowadzenia do wyrządzenia szkody w mieniu Spółdzielni wielkich rozmiarów. Postępowanie to prowadziła Prokuratura Rejonowa K. Wschód pod sygn. akt (...). Postępowanie to zostało następnie postanowieniem z dnia 25.06.2018 r. umorzone, albowiem z opinii biegłej powołanej przez Prokuraturę wynikało, iż szkoda wyrządzona Spółdzielni nie przekroczyła wielkich rozmiarów [tj. 200 tys. zł] i wynosiła jedynie nieco ponad 47 tys. zł. Postanowienie Prokuratora podtrzymał Sąd Rejonowy w sprawie (...). Dla udowodnienia swoich twierdzeń radca prawny S. K. dołączył przedmiotowe dokumenty. W zakresie wydawania sprzecznych opinii prawnych dot. radca prawny S. K. zaprzeczył zarzutom, wskazując iż pozostają one gołosłowne.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczęła postępowanie w sprawie postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2020 r. i przeprowadziła postępowanie dowodowe, analizując dokumenty dostarczone przez skarżącego, a także przesłuchując świadków: L. F., B. C., H. N., B. P. (1), J. C. oraz radcę prawnego S. K..

Na podstawie zgromadzonych dowodów, które Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznaje za w pełni wystarczające, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustaliła w sprawie stan faktyczny, który Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela i przyjmuje ustalenia za własne. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny oceniając zgromadzony materiał dowodowy zgadza się z Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, iż danie wiary zeznaniom części świadków, tj. B. C., L. F., H. N., B. P. (2) w zakresie popierania zarzutów skargi, ale wbrew treści dokumentów, nie było uzasadnione. Słusznie uznała Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, iż zeznania świadków były stronnicze w tym zakresie, w jakim popierały jedną ze stron konfliktu zaistniałego w Spółdzielni, zaś przede wszystkim nie były spójne z treścią dokumentów ujawnionych w toku postępowania.

Wobec powyższego zarzut podniesiony przez skarżącego, iż postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego narusza przepis art. 410 KPK w związku z art. 7 KPK oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 KPK w zakresie, w jakim odmawia wiarygodności zeznaniom świadków i odmowę tę uzasadnia, należy uznać za nietrafny. Sąd uznaje, iż ocena Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego była prawidłowa, w szczególności z uwagi na fakt, iż jak wynika z materiału dowodowego skarżący pozostawał w konflikcie z innymi członkami organów Spółdzielni Mieszkaniowej (...), a wśród członków spółdzielni prezentowane były różne „grupy interesów”. Jak trafnie oceniła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, zeznania świadków były niezgodne z treścią dokumentów i reprezentowały najprawdopodobniej tę samą, co skarżący „grupę interesów”. Natomiast stan faktyczny ustalony na podstawie niekwestionowanych przez nikogo dokumentów ujawnionych w sprawie, a dostarczonych przez samego skarżącego oraz radcę prawnego, a także wnioski i ocena prawna dokonana przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości Sądu.

Należy zauważyć, iż zakres postępowania odwoławczego (kontroli odwoławczej), które prowadzi Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznając zażalenie od postanowienia o umorzeniu postępowania określają granice zaskarżenia oraz podniesione zarzuty (z wyjątkami, czyli art. 435, art. 439 § 1, art. 440 oraz art. 455 KPK, które w niniejszym przypadku nie zachodzą) (T. G., KPK. Komentarz, Lex 2015). Skarżący zarzuca nieprawidłowości tylko w zakresie oceny dowodów z zeznań świadków, tymczasem Sąd nie dopatruje się w tym zakresie obrazu powołanych przez skarżącego przepisów.

Wobec tego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przychyłając się do oceny zeznań dokonanej przez Zastępcę rzecznika Dyscyplinarnego utrzymał jej postanowienie w mocy.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak na wstępie.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1000,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.